

Arrest

nr. 146 011 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORNOVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker ontving op 21 januari 2014 een E-kaart als werknemer.

1.2. Op 21 november 2014 wordt een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 21.01.2014 de aanvraag verklaring van inschrijving als werknemer / werkzoekende.

Aan betrokkene werd het voordeel van de twijfel gegeven en hij verkreeg de E-kaart op 29/08/2014 als werknemer.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ, in het kader van het onderzoek van de aanvraag, bleek dat betrokkene gemeld was van 07/02/2014 tot 30/04/2014 wat betekend dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog zes maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot (verdere) uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene werd dd. 26/05/2014 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft.

Betrokkene werd op 13/08/2014 in kennis gesteld van dit verzoek. Hij heeft echter nagelaten om, binnen de maand na kennisname van ons verzoek (zijnde 13/09/2014), hieraan gevolg te geven.

Betrokkene leverde geen enkel bewijsstuk aan waaruit zijn huidige situatie kon blijken.

Uit het recent onderzoek (gegevens RSZ databank dd. 19/11/2014 - zie dossier) blijkt dat betrokkene na 30/04/2014 niet meer tewerkgesteld geweest is in België. Bij gebrek aan informatie aangaande zijn huidige situatie is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene heden het hem verleende voordeel niet meer kan genieten.

In art. 42bis, §2, 3° wordt vermeld dat een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Uit het administratief dossier kan echter niet blijken welke de concrete omstandigheden zijn van het onslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven. Intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos waardoor het bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing is en hij bijgevolg niet meer beschouwd kan worden als werknemer. Overeenkomstig art. 42 bis, §1 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

Voor een goed begrip van de zaak, wordt het derde middel als eerste behandeld, waarna de overige middelen worden besproken.

2.1.1. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van de hoorplicht. Hij betoogt in de synthesememorie als volgt:

“44. Genomen uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur betreffende de hoorplicht (audi et alteram partem);

Doordat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat Verzoeker werd gehoord;

Terwijl, wanneer de overheid overweegt om ten aanzien van een persoon een ernstige maatregel te nemen die gebaseerd is op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, deze overheid gehouden is deze persoon eerst te horen.

45. De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.²⁴ [24 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 59-60, RvS nr. 195.366 van 17 juli 2009; RvS nr. 227.537, 26 mei 2014.]

46. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten is onmiskenbaar van die aard dat deze de belangen van Verzoeker zwaar aantasten. Uit de beslissing blijkt bovendien dat deze wordt gegrond op het persoonlijk gedrag van Verzoeker.

47. Verzoeker beschikte krachtens art. 42bis, § 2, 3°, van de Wet van 15 december 1980 tot 30 oktober 2014 over het recht voorzien in artikel 40, § 4 van dezelfde wet. Verzoeker voldeed tot 30 oktober 2014 klaarblijkelijk aan de door de voornoemde artikel gestelde voorwaarden, wat in de beslissing trouwens wordt erkend in de tweede paragraaf "Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ, in het kader van het onderzoek van de aanvraag, bleek dat betrokkene gemeld was van 07/02/2014 tot 30/04/2014 wat betekend [sic] dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog zes maanden vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer.", waardoor Verzoeker over het recht beschikte om in België te verblijven.

Zoals reeds werd aangegeven, was hij immers tewerkgesteld als werknemer tot 30 april 2014 (zie supra, nr. 6, zie ook stukken 3 en 4).

Hij bezorgde zijn arbeidsovereenkomst en zijn loonfiches hiertoe aan de gemeente Etterbeek waar hij toen woonde ter ondersteuning van zijn aanvraag om te worden ingeschreven als werknemer/werkzoekende. Later bleek echter dat deze documenten nooit door de gemeente Etterbeek waren bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarop heeft Verzoeker de documenten laten faxen naar de Dienst Vreemdelingenzaken (zie supra nr. 9, zie ook stuk 8).

Daarnaast blijkt uit het C4 formulier van Verzoeker dat zijn ontslag onvrijwillig was en het gevolg was van de beëindiging van de werkzaamheden waar Verzoeker tewerkgesteld was (stuk 5).

Bovendien was verzoeker ingeschreven bij Actiris (stuk 7) en deed verzoeker er alles aan om een nieuwe betrekking te vinden. Omwille van het feit dat Verzoeker het recht genoot om te verblijven in het land, diende hij bijgevolg geen blijk te geven van voldoende bestaansmiddelen.

48. Het is pas na afloop van de termijn van zes maanden, voorzien in het voornoemde art. 42bis, § 2, 3°, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de Belgische overheid kon overwegen om een einde te maken aan het verblijfsrecht van Verzoeker.

49. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat ook Verwerende partij zelf inderdaad ook de mening was toegedaan dat Verzoeker over het recht beschikte om op het Belgisch grondgebied te verblijven tot minstens 30 oktober 2014. Uit een e-mail gedateerd op 30 september 2014 van Wim Hermans (dienst Vreemdelingenzaken) aan Sam Verstraeten (gemeente Boom, waar Verzoeker was ingeschreven bij zijn aankomst in België) blijkt immers: "In antwoord op uw e-mailbericht kan ik u melden dat het verblijf van betrokkene, behoudens een wijziging aangaande zijn activiteiten ten vroegste vanaf 30 oktober 2014 kan beëindigd worden. Uit verder onderzoek kon immers blijken dat hij tot 30 april was tewerkgesteld. Hij kan na het stopzetten van zijn economische activiteiten nog zes maanden als werknemer worden beschouwd" (zie stuk 9).

50. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan evenwel slechts een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht "indien [de burger van de Unie] een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk" (zie supra, eerste middel, randnummers 23 tot 33). Krachtens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het gaan om een onredelijke belasting. Het volstaat niet dat Verzoeker (tijdelijk) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel.²⁵ [25 HvJ 20 september 2001, C-184/99, Grzelczyk/België en HvJ 7 september 2004, C-456/02, Trojani/België]

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de bevoegde autoriteiten dat de voorwaarden worden toegepast "met inachtneming van de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel".²⁶ [26 HvJ 7 september 2004, C-456/02, Trojani/België, rn. 46.]

Volgens artikel 42bis, § 1, tweede lid, van de Wet van 15 december 1980 moet voor de toepassing hiervan, rekening worden gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in België, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

51. Bovendien moet volgens artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Wet van 15 december 1980 moet de minister of zijn gemachtigde bij het overwegen van de beëindiging van het recht op verblijf rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand,

gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst (zie supra, eerste middel, randnummer 34 e.v.).

52. Een dergelijke beslissing kan onmogelijk worden genomen dan na Verzoeker te hebben uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten. Gelet op de aard, het belang en de draagwijdte van de opgelegde maatregelen, had Verzoeker het recht om vooraf gehoord te worden. Sinds Verzoeker zijn E-kaart had ontvangen, heeft Verzoeker –zoals ook blijkt uit de beslissing– evenwel geen enkele uitnodiging ter zake ontvangen. Nooit werd Verzoeker er nog maar van geïnformeerd dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde overwogen om een beslissing te nemen om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf. Daardoor heeft Verzoeker niet de kans gekregen om zijn standpunt naar voor te brengen en is zijn recht op verdediging ernstig geschaad, waardoor hij thans het risico loopt dat zijn recht als Unieburger op vrij verkeer als persoon en als werknemer wordt of minstens zeer ernstig dreigt te worden geschonden.

53. Verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, enkel zou vereisen dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen en dat het zou volstaan dat Verzoeker de gelegenheid zou krijgen zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk zou kunnen gebeuren.

Verder verwijst Verwerende partij enkel naar een uitnodiging van 26 mei 2014 om het onderzoek voorzien in artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15 december 1980 mogelijk te maken, waarop Verzoeker volgens Verwerende partij niet zou zijn ingegaan.

54. Verzoeker stelt vast dat Verwerende partij zelfs niet betwist dat zij na de toekenning van de verblijfsdocumenten aan Verzoeker op 29 augustus 2014, zij hem op geen enkel moment meer heeft uitgenodigd om zijn situatie uiteen te zetten, en dus niet alleen heeft nagelaten om Verzoeker uit te nodigen om zijn situatie te staven, maar Verzoeker zelfs niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij zinnens was zijn recht op verblijf te beëindigen.

55. Hiermee bevestigt Verwerende partij enkel het middel dat werd opgeworpen door Verzoeker. Los van het feit dat, zoals reeds werd uiteengezet, Verzoeker wel degelijk was ingegaan op de uitnodiging van 26 mei 2014 (waarvan Verwerende partij nalaat mee te geven dat Verzoeker pas op 13 augustus 2014 in kennis werd gesteld van deze uitnodiging), moet worden vastgesteld dat deze uitnodiging niet kan volstaan om te voldoen aan de verplichtingen van de hoorplicht.

De uitnodiging dateert immers van vóór het tijdstip dat de E-kaart werd toegekend aan Verzoeker. Het is niet onredelijk aan te nemen dat Verzoeker, die bovendien was ingegaan op de uitnodiging waarnaar Verwerende partij verwijst zoals reeds werd uiteengezet (zie supra, randnummer 9), ervan uitging dat die documenten dus goed waren aangekomen en, gelet op het feit dat hij zijn E-kaart had ontvangen en hij geen nieuwe uitnodiging had gekregen, de situatie in orde was. Verzoeker kon niet redelijk geacht worden te vermoeden dat Verwerende partij zinnens was zijn verblijfsrecht te beëindigen, zonder dat hij hiervan op de hoogte werd gebracht op enig ogenblik nadat hij zijn verblijfsdocumenten had ontvangen.

56. Er kan dus enkel worden vastgesteld dat de uitnodiging van 26 mei 2014 niet nuttig was. Op dat ogenblik had Verzoeker immers enkel zijn situatie toelichten zoals die toen bestond (wat hij ook heeft gedaan, zie supra).

57. Dit blijkt nog sterker uit de raadpleging van het administratief dossier waaruit volgt (zoals hierboven reeds werd aangehaald) dat ook Verwerende partij zelf inderdaad ook de mening was toegedaan dat Verzoeker over het recht beschikte om op het Belgisch grondgebied te verblijven tot minstens 30 oktober 2014. Uit een e-mail gedateerd op 30 september 2014 van Wim Hermans (dienst Vreemdelingenzaken) aan Sam Verstraeten (gemeente Boom) volgt immers: “In antwoord op uw e-mailbericht kan ik u melden dat het verblijf van betrokkene, behoudens een wijziging aangaande zijn activiteiten ten vroegste vanaf 30 oktober 2014 kan beëindigd worden. Uit verder onderzoek kon immers blijken dat hij tot 30 april was tewerkgesteld. Hij kan na het stopzetten van zijn economische activiteiten nog zes maanden als werknemer worden beschouwd” (zie stuk 9).

58. Gelet op het feit dat er geen enkele andere uitnodiging voorhanden is, noch na de afgifte van de E-kaart, noch na 30 oktober 2014 (de datum van het verstrijken van de periode van zes maanden nadat Verzoeker onvrijwillig werkloos was geworden, wat klaarblijkelijk het nuttige moment was waarop Verzoeker had kunnen worden uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten), heeft Verwerende partij nagelaten om Verzoeker de kans te bieden zijn toestand te verduidelijken alvorens de beslissing te nemen om zijn verblijfsrecht te beëindigen, en heeft Verwerende partij het hoorrecht geschonden. Verzoeker heeft immers zelfs niet, zoals Verwerende partij erkent minstens vereist is, “de gelegenheid [gekregen] zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren”. Verwerende partij ontkent zelfs niet dat zij geen uitnodiging meer heeft gestuurd na 26 mei 2014.

59. Het middel is gegrond.”

2.1.2. In essentie betoogt verzoeker dat hij, nadat hem een E-kaart werd afgegeven op 29 augustus 2014, er van uit kon gaan dat hij niet langer gehouden was gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen dat hem werd ter kennis gebracht op 13 augustus 2014. Derhalve voert hij aan dat, indien

de beëindiging van het verblijfsrecht alsnog werd overwogen, hij na afgifte van de E-kaart opnieuw gehoord moest worden, of, minstens, in de gelegenheid moest gesteld worden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De Raad merkt op dat de afgifte van de verblijfskaart aan verzoeker een declaratoir karakter heeft en geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). De afgifte van de E-kaart houdt op zich niet de beslissing tot erkenning van het verblijfsrecht in. De beslissing waarbij het verblijfsrecht werd erkend, werd genomen op 26 mei 2014. Niet betwist is dat dit schrijven aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 13 augustus 2014. Aldus wist hij vanaf die datum dat zijn verblijfsrecht was erkend en welke stukken van hem werden verlangd in het kader van het onderzoek naar het naleven van de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit schrijven luidt als volgt:

“Betrokkene mag in bezit gesteld worden van een bijlage 8 of E-kaart met inschrijving in het vreemdelingenregister.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Gelieve betrokkene dus uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteit:

- **als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + recente loonfiches.**
- **als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)**
- **als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij / zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij / zij werkloosheidsuitkering geniet.**
- **als student: inschrijving bij een erkende school / bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering**
- **als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /...) én ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.**

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken, om binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42bis, §1, 2° en/of 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

(...)”

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker op 13 augustus 2014 op de hoogte werd gesteld van het feit dat zijn verblijfsrecht erkend was en dat hij, in het kader van het onderzoek van het naleven van de verblijfsvoorwaarden conform artikel 42bis, §1, binnen de maand de gevraagde bewijsstukken diende over te leggen. Het feit dat middels de gemeentediensten de E-kaart pas op 29 augustus 2014 werd

afgegeven of afgehaald werd door verzoeker doet aan die vaststelling geen afbreuk. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat hij niet naar behoren werd uitgenodigd om zijn standpunt uiteen te zetten. Verzoeker werd uitdrukkelijk gesommeerd om binnen de maand bewijzen voor te leggen van zijn activiteit als werknemer, of subsidiair, van een van de andere verblijfsgronden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Hij werd er daarbij uitdrukkelijk op gewezen dat, bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit, hij het recht op verblijf kon verliezen. Daarnaast werd hem gevraagd een OCMW-attest neer te leggen teneinde rekening te houden met zijn persoonlijke situatie en tenslotte werd verzoeker er op gewezen dat hij eventuele humanitaire elementen kon aanbrengen waarmee rekening moest worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. Er kan te dezen dan ook geen schending van de hoorplicht worden vastgesteld.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, nog tot 30 oktober 2014 moest worden geëerbiedigd, merkt de Raad op dat ingevolge de bestreden beslissing het verblijfsrecht pas werd beëindigd op 21 november 2014. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker aanvoert dat ingevolge het feit dat het verblijfsrecht behouden bleef tot 30 oktober 2014, er hem pas na deze datum inlichtingen konden worden gevraagd, kan dit standpunt niet worden bijgetreden. Het nagaan, overeenkomstig artikel 42bis, §1, van het naleven van de verblijfsvoorwaarden, vindt per definitie plaats op het ogenblik dat dit verblijf nog loopt. Het behoud van het verblijfsrecht gedurende zes maanden na afloop van de laatste tewerkstelling (wanneer hij onvrijwillig werkloos is geworden en als werkzoekende werd ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling), werd gerespecteerd. Geen enkele bepaling schrijft voor dat verzoeker na afloop van deze termijn nogmaals gehoord moest worden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn arbeidsovereenkomst en loonfiches bezorgde aan de gemeente Etterbeek, die deze stukken echter niet zou hebben doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, beperkt verzoeker zich tot beweringen waarvan de waarachtigheid niet kan worden nagegaan. Het faxbericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 8) waar hij naar verwijst, vermeldt als verzendingsdatum 29 december 2014, zodat er bij het nemen van de bestreden beslissing op 21 november 2014 hoe dan ook geen rekening mee kon worden gehouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat dit faxbericht enkel het arbeidscontract van 7 februari 2014 bevat, een loonfiche d.d. 11 april 2014 en een loonfiche d.d. 18 juni 2014 met betrekking tot het uitbetalen van een opzeggingsvergoeding bij de uitdiensttreding op 30 april 2014. Deze stukken bevatten aldus geen enkele aanwijzing dat verzoeker na 30 april 2014 nog gewerkt zou hebben. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 bis, §1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 18 en 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Hij licht het middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

“Genomen uit de schending van, 42bis, § 1, van de Wet van 15 december 1980 in samenhang met artikel 21 VWEU (oud artikel 18 VEG) en artikel 45 VWEU (oud artikel 39 VEG). Doordat bij de bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden van Verzoeker wordt beëindigd zonder dat is aangetoond of nog maar onderzocht of Verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

Terwijl, artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 voorschrijft dat staatssecretaris of zijn gemachtigde slechts mag beslissen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een Unieburger “indien [de burger van de Unie] een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”;

en terwijl de staatssecretaris of zijn gemachtigde voor de toepassing hiervan, krachtens 42bis, § 1, tweede lid, van de Wet van 15 december 1980, ten einde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt, rekening had moeten houden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in België, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. en terwijl, krachtens 42bis, § 1, derde lid, van de Wet van 15 december 1980, de staatssecretaris of zijn gemachtigde, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, bovendien rekening had moeten houden met de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

21. Artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 luidt:

“Art. 42bis

§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

22. Artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Art. 40. § 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2 Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

23. De bestreden beslissing stelt dat "Overeenkomstig art. 42bis, § 1 [...] kan dan ook een einde [...] worden gesteld aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, § 4 van de wet van 15 december 1980".

Dit uitgangspunt faalt naar recht.

Het recht van verblijf van een Unieburger kan slechts worden beëindigd indien bovendien is aangetoond dat Verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.1 [1 HvJ 7 september 2004, C-456/02, Trojani/België, rn. 45-46; L. DENYS, Handboek vreemdelingenrecht, Orde van Vlaamse Balies, 2014, p. 325.]

Daarbij moet rekening worden gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Daarnaast is bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van Verzoeker geen rekening gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst, zoals voorgeschreven door art. 42bis, § 1, derde lid.

24. Na het toekennen van de e-kaart en tot op het ogenblik van de beslissing is Verwerende partij niet nagegaan of aan deze voorwaarden was voldaan. Verwerende partij heeft aldus geen rekening gehouden met de aan haar door de wet opgelegde voorwaarden. Bijgevolg faalt de beslissing in rechte.

25. Verwerende partij stelt, samengevat, in haar nota met opmerkingen dat Verzoeker voorbij zou gaan aan het feit dat Verzoeker zijn aanvraag indiende in de hoedanigheid van werknemer/werkzoekende (artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980) en dat hij een verblijfsrecht heeft bekomen in de hoedanigheid van werknemer, doch niet als houder van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Wet van 15 december 1980) of in het kader van een studie (artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Wet van 15 december 1980).

Verwerende partij stelt aansluitend dat Verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de vereiste dat enkel een eind kan worden gesteld aan zijn verblijf "indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk" daar volgens Verwerende partij "een eenvoudige lezing" van artikel 40, § 4, van de Wet van 15 december 1980 zou aantonen dat dit enkel slat op de gevallen voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. 26. Verzoeker betwist inderdaad niet dat hij zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd als werkzoekende/werknemer. Het feit dat Verzoeker zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd in zijn hoedanigheid als werknemer/werkzoekende, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat Verzoeker, ongeacht zijn hoedanigheid als werkzoekende/werknemer, Unieburger is.

Bovendien gaat verwerende partij kennelijk voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing in casu geen weigering van een toekenning van een recht van verblijf betreft, maar een beëindiging van het recht van verblijf. Dit recht kan slechts worden beëindigd indien Verzoeker zich niet langer kan beroepen op geen enkele rechtsgrond op verblijfsrecht.

Bijgevolg doet het niet ter zake op basis van welke grondslag Verzoeker zijn verblijfsrecht voor meer dan drie maanden heeft aangevraagd.

27. De EU-burger die zijn verblijfsrecht heeft verkregen door te voldoen aan artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Wet van 15 december 1980, voldoet per definitie aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen als EU-burger "indien hij aantoonde dat hij over voldoende middelen beschikt". In dat geval zijn de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen en ziekteverzekering immers vervuld.2 [2 L. DENYS, Handboek vreemdelingenrecht, Orde van Vlaamse balies, 2014, p. 297.]

Dit volgt uit de vaststelling dat, krachtens het recht van de Europese Unie, het recht op vrij verkeer van werknemers, gewaarborgd door artikel 45 VWEU3, [3 Artikel 45 VWEU luidt

"1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om, a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling; b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.]

wordt beschouwd als een bijzondere uitdrukking van het algemenere geformuleerde recht van iedere burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, gewaarborgd door artikel 20 VWEU4. [4 Artikel 20 VWEU luidt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”]

Dit is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.⁵ [5 Volgens het Hof van Justitie “vindt artikel 20 VWEU, dat op algemene wijze het recht formuleert van iedere burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, in artikel 45 VWEU een bijzondere uitdrukking met betrekking tot het vrije verkeer van werknemers.” HvJ C-100/01 van 26 november 2002, m. 26, HvJ C-520/04 van 9 november 2006, m. 13, HvJ C- 392/05 van 26 april 2007, m. 66, HvJ C- 287/05 van 11 september 2007, m. 61, HvJ C-3/08 van 1 oktober 2009, m. 20; HvJ C-233/12 van 4 juli 2013, m. 38; HvJ C-507/12 van 19 juni 2014, m. 45.]

*Deze bepalingen worden nader uitgewerkt door de Richtlijn 2004/38, die op zijn beurt is omgezet in nationaal recht door onder meer artikel 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980. De regeling voor het verblijfsrecht van werknemers is met andere woorden een *lex specialis* van de algemene regeling inzake de rechten als EU-burger waarbij moet worden aangetoond dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Er moet dus niet worden aangetoond dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt, omdat men de hoedanigheid heeft van werknemer. Het verblijfsrecht van de EU-burger-werknemer is dus een bijzondere regeling van het verblijfsrecht van de EU-burger.*

Bijgevolg kan het recht van de EU-burger die zijn verblijfsrecht heeft verkregen in de hoedanigheid van werknemer slechts worden beëindigd indien minstens even strenge voorwaarden worden gerespecteerd door de overheid om het recht van EU-burgers te beëindigen.

Een andere opvatting zou discriminatoir zijn, en een flagrante schending inhouden van het recht van de Europese Unie en het algemeen beginsel van non-discriminatie, dat volgens het Hof van Justitie moet worden beschouwd als een grondrecht dat deel uitmaakt van de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht.⁶ [6 HvJ C-442/00 van 12 december 2002 (Rodríguez Caballero),, nr. 30 en 32, HvJ C-112/00 van 12 juni 2003 (Schmidberger), nr. 75. Zie ook D. DE PRINS, J. VRIELINK en S. SOTTIAUX, Handboek discriminatierecht, Kluwer, 2005, p. 67 en p. 229 e.v., die benadrukken dat artikel 21 van het Handvest een niet-limitatieve lijst bevat van discriminatiegronden.]

Bovendien waarborgt artikel 21 van het Handvest Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een algemeen verbod op discriminatie.⁷ [7 Zie ook D. DE PRINS, J. VRIELINK en S. SOTTIAUX, Handboek discriminatierecht, Kluwer, 2005, p.]

Overweging 16 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden 8, [8 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG] waarvan artikel 42bis een omzetting is in nationaal recht, bepaalt trouwens “(16) Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland.

Een beroep op dat socialebijstandsstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie

vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.”

In die zin heeft de Commissie in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bevestigd dat:

“Zolang de begunstigden van het verblijfsrecht geen onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijstandsstelsel van het gastland, [...] zij om die reden niet van het grondgebied [mogen] worden verwijderd”. 9 [9 Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, p. 9.]

Ten onrechte, en in strijd met het recht van de Europese Unie, roept Verwerende partij dus in dat overeenkomstig artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980, het recht op verblijf van Verzoeker kan worden beëindigd zonder dat wordt nagegaan en is aangetoond dat Verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

28. Verzoeker meent, in tegenstelling tot wat door Verwerende partij wordt aangevoerd, dat de bewoordingen van artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 niet beletten dat minstens even strenge voorwaarden worden gerespecteerd voor de beëindiging van het verblijfsrecht van Unieburgers-werknemers, die hun verblijfsrecht hebben bekomen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, als voor de beëindiging van het verblijfsrecht van Unieburgers die hun verblijfsrecht hebben verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980. Artikel 42bis bepaalt immers “Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel [sic] van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”¹⁰ [10 Eigen onderlijning]

Hierdoor beschikte Verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid. Verwerende partij mag deze bevoegdheid evenwel niet uitoefenen op een wijze die strijdig is met het Europese recht. bijgevolg kon Verwerende partij niet rechtmatig beslissen om het verblijfsrecht van Verzoeker te beëindigen zonder eerst na te gaan of Verzoeker een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

29. Indien Uw Raad echter zou menen dat artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 de door verzoeker voorgestelde interpretatie niet toelaat, vraagt Verzoeker Uw Raad om dit artikel buiten toepassing te laten op basis van het feit dat dit artikel strijdig is met een internationale rechtsnorm, namelijk het recht van de Europese Unie, in het bijzonder met de voornoemde richtlijn 2004/38, maar ook met de artikelen 20, 21 en 45 van het VWEU.¹¹ [11 Cass. 27 mei 1971.]

30. Mocht Uw Raad twijfelen aan de interpretatie van voornoemde Europese bepalingen, vraagt Verzoeker om, alvorens uitspraak ten doen ten gronde in huidige zaak, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU: “Moeten de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden¹² [12 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.] alsmede de artikelen 20, 21 en 45 VWEU, in samenhang met artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alzo worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat het verblijfsrecht van een Unieburger die zijn verblijfsrecht heeft verkregen in de hoedanigheid van werknemer beëindigt, zelfs indien deze Unieburger geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van de lidstaat, terwijl eenzelfde lidstaat het verblijfsrecht van een Unieburger die zijn verblijfsrecht heeft verkregen omdat hij aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt of omdat hij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk slechts kan beëindigen indien de Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van de lidstaat ?”

31. Het komt Verzoeker voor dat, in geval Uw Raad aldus de mening zou zijn toegedaan dat aan artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 geen andere lezing kan worden gegeven dan deze die door Verwerende partij wordt voorgesteld, er tevens een vraag rijst over de grondwettigheid van deze bepaling. In die lezing bevat artikel 42bis immers een discriminatie. De ongelijke behandeling van enerzijds de Unieburgers die hun verblijfsrecht hebben verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 en anderzijds de Unieburgers die hun verblijfsrecht hebben verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° van de Wet van 15 december 1980, die zich in vergelijkbare situaties bevinden kan immers niet redelijk worden verantwoord en bevat dus een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Het doel van het onderscheid is niet legitiem, minstens zijn de gevolgen van het onderscheid disproportioneel in verhouding tot het nagestreefde doel. Er kan immers niet worden ingezien wat de pertinentie van het gemaakte onderscheid is en waarom dit onderscheid noodzakelijk zou zijn.¹³ [13 A. ALEN en K. MUYLLE, "De fundamentele rechten en vrijheden. Het gelijkheidsbeginsel" in A. ALEN e.a. (eds.), Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Mechelen, Kluwer, 2011, 890-907; S. SOTTIAUX en J. VRIELINK, "Verschillende gelijkheden? Recente Europese en nationale rechtspraak over discriminatie", in A. ALEN, G. MAES, G. en S. SOTTIAUX (eds.), Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2012, 23-67; D. DE PRINS, J. VRIELINK en S. SOTTIAUX, Handboek discriminatierecht, Kluwer, 2005, 250-265.]

Bijgevolg vraagt Verzoeker Uw Raad voor om volgende vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof krachtens artikel 26 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1980 op het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in zoverre het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zijn recht heeft verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet door de minister of zijn gemachtigde zou kunnen worden beëindigd door de loutere vaststelling dat hij indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet of de voorwaarden bedoeld in artikel 42bis, § 2, terwijl het recht van de burger van de Unie die zijn recht heeft verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of artikel 40, § 4, eerste lid, 3° slechts kan worden beëindigd indien hij een wordt aangetoond dat hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk?"

32. Gelet op het feit dat er sprake kan zijn van een situatie waarbij er samenloop is van grondrechten, met name kan worden aangenomen dat artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie minstens een gedeeltelijke analoge bescherming biedt aan de bescherming die wordt geboden door de artikelen 10 en 11 (in casu samengelezen met artikel 191) van de Grondwet, komt het Verzoeker voor dat Uw Raad in elk geval gehouden is een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof krachtens artikel 26, § 4 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof: naar een nieuw evenwicht tussen rechtscolleges bij samenloop van grondrechten", TBP 2010, afl. 7, 387-410.]

Dit weerhoudt Uw Raad evenwel niet om tegelijkertijd of op een later tijdstip, ook een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.¹⁵ [15 Zie ook Parl. St. Senaat 2013-2014, 5-2438/1, p. 5-13.]

33. In elk geval stelt Verzoeker vast dat Verwerende partij niet eens betwist dat niet werd nagegaan of Verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

34. Zelfs indien bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht niet moest worden onderzocht of Verzoeker een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel, quod certe non, diende in elk geval de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijfsrecht van Verzoeker "rekening [te houden] met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst" zoals voorgeschreven door artikel 42bis, § 1, derde lid van de Wet van 15 december 1980 wordt voorgeschreven.

Het toepassingsgebied van artikel 42bis, § 1, derde lid is immers geenszins beperkt tot de beëindiging van het verblijfsrecht van Unieburgers die hun verblijfsrecht hebben verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, maar heeft betrekking op elke "beslissing om een einde te stellen aan het verblijf".

35. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, blijkt dat bij deze beslissing rekening is gehouden met de in artikel 42bis, § 1, derde lid opgesomde elementen. Verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen niet in op dit punt en betwist aldus niet dat deze punten niet werden onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing.

36. Verwerende partij heeft aldus bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15 december 1980 geschonden.

37. Het middel is gegrond.

Indien Uw Raad de interpretatie van artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 zou volgen, zoals die wordt voorgesteld door Verwerende partij, vraagt Verzoeker Uw Raad, alvorens uitspraak te doen ten gronde:

- Een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 267 VWEU, luidende: “Moeten de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden¹⁶ [16 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.] alsmede de artikelen 20, 21 en 45 VWEU, in samenhang met artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alzo worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat het verblijfsrecht van een Unieburger die zijn verblijfsrecht heeft verkregen in de hoedanigheid van werknemer beëindigt, zelfs indien deze Unieburger geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van de lidstaat, terwijl eenzelfde lidstaat het verblijfsrecht van een Unieburger die zijn verblijfsrecht heeft gekregen omdat hij aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt of omdat hij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk slechts kan beëindigen indien de Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van de lidstaat ?”

- Een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof te stellen overeenkomstig artikel 26 van de Bijzondere wet van 6 januari 1980 op het Grondwettelijk Hof luidende: “Schendt artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in zoverre het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zijn recht heeft verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet door de minister of zijn gemachtigde zou kunnen worden beëindigd door de loutere vaststelling dat hij indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van dezelfde wet of de voorwaarden bedoeld in artikel 42bis, § 2, terwijl het recht van de burger van de Unie die zijn recht heeft verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of artikel 40, § 4, eerste lid, 3° slechts kan worden beëindigd indien hij een wordt aangetoond dat hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk?”

2.2.2. Verzoeker voert in het middel in essentie twee grieven aan. Enerzijds voert hij aan dat geen toepassing werd gemaakt van het bepaalde in artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, volgens hetwelke bij het beëindigen van het verblijfsrecht moest worden nagegaan of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel en daarbij rekening moest worden gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in België, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun.

Daarnaast voert hij aan dat rekening moest worden gehouden met persoonlijke omstandigheden, zoals de duur van het verblijf, de leeftijd de gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie van verzoeker in de mate waarin hij nog bindingen heeft met het land van herkomst.

2.2.3. In de mate verzoeker aanvoert dat hij, indien zijn statuut als werknemer tot een einde komt, recht heeft op verblijf in een andere hoedanigheid, steunt hij dit op artikel 45 VWEU (oud artikel 39 VEG). Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

- “1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.
2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.
3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,
 - a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;
 - b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.”

Er valt uit deze bepaling evenwel enkel op te maken dat het verkeer van werknemers vrij is. Evenwel strekt de bestreden beslissing er net toe vast te stellen dat verzoeker geen werknemer meer is. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoeker wel degelijk het behoud van het statuut van werknemer werd gegund gedurende zes maanden na afloop van de laatste tewerkstelling. In de mate moet aanvaard worden dat verzoeker na afloop van zijn statuut als werknemer nog verder als werkzoekende kon verblijven, moet worden vastgesteld dat verzoeker met het schrijven d.d. 26 mei 2014, betekend op 13 augustus 2014 waarin werd gevraagd om nadere informatie omtrent verzoekers economische activiteiten, werd uitgenodigd om zijn eventuele verblijfsaanspraken als werkzoekende te staven. Verzoeker heeft niet op dit schrijven gereageerd, zodat niet blijkt dat hij nog recht had op een statuut onder een andere hoedanigheid.

Ook artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de Unie vaststelt, houdt niet in dat het recht om zich vrij op het grondgebied te verplaatsen en er te verblijven, er toe leidt dat aan verzoeker hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend van langer dan drie maanden, zonder dat aan nadere voorwaarden wordt voldaan. Artikel 20 VWEU laatste lid bepaalt:

“Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Te dezen is niet betwist dat de verblijfsvoorwaarden nader werden bepaald in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn).

2.2.4. Met betrekking tot de vraag of, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen, moest worden nagegaan of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, of rekening moest worden gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in België, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun, bepaalt artikel 42bis van de vreemdelingenwet:

“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Waar verzoeker aanvoert dat het verblijfsrecht enkel kon worden beëindigd indien blijkt dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel, gaat hij uit van een verkeerde lezing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Het onderzoek of de betrokkene een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel heeft enkel betrekking op de EU-burgers die het verblijfsrecht putten uit artikel 40, §4, 2° of 3° van de vreemdelingenwet (d.i. als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als student).

In het onderhavige geval echter, blijkt verzoeker een aanvraag te hebben gedaan als werknemer en steunde zijn verblijfsrecht derhalve op artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht nagegaan of verzoeker alsnog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. De modaliteiten volgens welke het verblijfsrecht in voorkomend geval blijft behouden, worden, wat betreft het verblijfsrecht dat steunt op artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, bepaald in artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet. In toepassing van (3°) van deze bepaling, werd verzoeker na het beëindigen van zijn laatste tewerkstelling op 30 april 2014, gedurende zes maanden nog als werknemer beschouwd, waarna, nu hij de gevraagde inlichtingen niet verschaft heeft, het verblijfsrecht beëindigd werd.

2.2.5. Verzoeker stoelt zijn betoog vervolgens op de stelling dat, indien hij niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, diende te worden nagegaan of hij niet voldeed aan een van de andere verblijfscategorieën van Unieburgers voorzien bij artikel 40, §4. De Raad merkt evenwel op dat, daargelaten of verzoekers standpunt dient te worden bijgetreden, bij de bespreking van het derde middel, supra, reeds is gebleken dat verzoeker op 13 augustus 2014 naar behoren werd uitgenodigd om inlichtingen te verschaffen omtrent zijn economische activiteiten, als werknemer, als zelfstandige, als werkzoekende, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als student. Er werd hem eveneens verzocht alle nuttige inlichtingen te verschaffen ter beoordeling van zijn persoonlijke situatie. Verzoeker liet na inlichtingen te verschaffen omtrent zijn economische activiteit en omtrent zijn persoonlijke situatie, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet te hebben nagegaan of aan verzoeker een verblijfsrecht diende te worden toegekend op een verblijfs categorie van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers nalaten heeft de verwerende partij niet in de mogelijkheid gesteld vast te stellen of er sprake kon zijn van een andere verblijfsgrond, zodat ook de omstandigheden waarin deze verblijfsgronden kunnen worden beëindigd door het bestuur evenmin konden worden nagegaan. Gelet op verzoekers nalaten om hieromtrent inlichten te verschaffen, kon het bestuur te dezen dan onmogelijk een standpunt innemen met betrekking tot de vraag of hij een onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandsstelsel, het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie, en het bedrag van de uitgekeerde steun, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met zijn land van herkomst.

2.2.6. Verzoeker vervolgt zijn betoog, met onder meer verwijzing naar artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het niet nagaan of verzoeker kan aanspraak maken op een andere verblijfsgrond een discriminatie inhoudt. Hij gaat met dit betoog voorbij aan de vaststelling dat hij, ten gepaste tijde heeft nagelaten inlichtingen te verschaffen die in hoofde van het bestuur hadden kunnen leiden tot precies deze vaststelling. Aldus kan hij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die zij wel heeft gevraagd maar die verzoeker nagelaten heeft te verschaffen.

2.2.7. Verzoeker vraagt vervolgens een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de vraag of het Handvest van de Grondrechten zich verzet tegen de beëindiging van het verblijfsrecht in de hoedanigheid van werknemer, zonder dat daarbij wordt nagegaan of verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel – terwijl dit wel vereist is met betrekking tot de beëindiging van het verblijf dat werd toegekend op andere gronden. Verzoeker gaat daarmee evenwel voorbij aan het feit dat hij, zoals reeds meermaals gesteld, heeft nagelaten enige informatie te verschaffen -hoewel dit hem werd gevraagd- die het bestuur zou toelaten na te gaan of hij kan aanspraak maken op een van de andere verblijfsgronden voor Unieburgers. Gelet op dit nalaten kon het bestuur er in casu hoe dan ook niet toe komen in hoofde van verzoeker een verblijfsrecht te erkennen op een van deze gronden. De opgeworpen prejudiciële vraag is derhalve niet relevant voor het oplossen van het huidige geschil. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet noodzakelijk om in casu uitspraak te doen.

Bovendien is de Raad, gelet op artikel 267 van het VWEU niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Overigens ziet de Raad niet in wat verzoeker zou verhinderen om als Unieburger, een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van een van de verblijfsgronden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, wanneer hij hieraan voldoet.

2.2.8. Ook waar verzoeker een prejudiciële vraag opwerpt gericht aan het Grondwettelijk Hof, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, hierom ten gepaste tijde om verzocht, aan het bestuur geen gegevens heeft overgemaakt met betrekking tot de duur zijn verblijf, zijn leeftijd, gezinssituatie, economische toestand, sociale en culturele integratie in België en de bindingen in zijn land van herkomst. Er werd nochtans duidelijk gevraagd naar mogelijke humanitaire elementen. De Raad merkt daarbij eveneens op dat hij ook naar aanleiding van het huidige beroep geen enkel element aanbrengt dat hij had willen aanbrengen en dat een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich aldus in wezen tot het opwerpen van een theoretische discussie, nu hij geen elementen heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoonlijke situatie toen dit hem werd gevraagd en ook voor de Raad geenszins verduidelijkt welke elementen hij had willen aanbrengen. De vraag of er sprake is van een ongelijke behandeling omdat ten opzichte van andere verblijfsgronden de wet voor werknemers geen bepalingen bevat omtrent de onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel, is te dezen niet relevant, aangezien verzoeker wel degelijk werd verzocht inlichtingen te verschaffen over zijn overige verblijfsaanspraken als burger van de Unie, doch heeft nagelaten dit te doen. De bestreden beslissing is dan ook niet gesteund op het motief dat hij als werknemer niet zou kunnen terugvallen op andere verblijfsstatuten, maar op het feit dat verzoeker daartoe geen enkele inlichting heeft willen verschaffen. Er is dan ook geen noodzaak om een prejudiciële vraag te stellen.

Gelet op voorgaande uiteenzetting is het antwoord op de prejudiciële vraag niet 'onontbeerlijk' om uitspraak te doen. Gelet op het feit dat een administratief cassatieberoep mogelijk is, is de Raad, in overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.2.9. Uit de motieven van de beslissing blijkt aldus dat verweerder terecht vaststelde dat verzoeker niet kon aantonen dat hij in een andere hoedanigheid nog gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als burger van de Unie. Deze vaststelling wordt door verzoeker ook niet weerlegd. Verder werd vastgesteld dat er uit het administratief dossier geen humanitaire omstandigheden blijken die kunnen rechtvaardigen dat verzoeker – ondanks het gegeven dat niet blijkt dat hij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden – het verblijfsrecht behoudt. Uit de stukken van het dossier volgt dat verweerder verzoeker uitnodigde zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten na te hebben vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen waren dat aan de initiële verblijfsvoorwaarden, met name het verblijf als werknemer, niet langer was voldaan. Verweerder had blijkens de stukken van het administratief dossier slechts kennis van een korte tewerkstelling in België tot 30 april 2014. De vaststelling dringt zich op dat verweerder voor het vaststellen of is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden minstens ten dele afhankelijk is van de informatie zoals deze hem door de burger van de Unie wordt overgemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt als volgt:

“Genomen uit de schending van artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 Doordat, in de begeleidende brief aan de gemeente Etterbeek de gemachtigde van de Staatssecretaris de Burgemeester verzoekt om “na ontvangst van deze beslissing in de code 001 over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht op datum van de beslissing. Betrokkene mag dus onmiddellijk na ontvangst van deze beslissing geschrapt worden. U hoeft de betekening van de beslissing of het beroep niet af te wachten.”

Terwijl, artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk stelt “§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn : [...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis" en vervallen de woorden "op basis van artikel 44bis op basis van artikel 44bis;"¹⁷; [¹⁷ Eigen onderlijning]

39. Het verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris en het onmiddellijk schrappen van Verzoeker uit het Vreemdelingenregister betreffen maatregelen die strijdig zijn met het schorsend karakter van het ingediende beroep bij Uw Raad zoals vervat in artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980. Aansluitend is het ontnemen van de e-kaart van Verzoeker, zoals ook blijkt uit het met de hand geschreven opschrift op de brief "Retrait carte E" (vrije vertaling: ontneming e-kaart), strijdig met artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980.

De gemachtigde van de staatssecretaris beroept zich in de brief aan de burgemeester op een omzendbrief van 30 augustus 2013 tot opheffing van de omzendbrief van 20 juli 2001 betreffende de juridische draagwijdte van bijlage 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. – Afvoering van de registers. -Inschrijving.18 [18 BS 6 september 2013].

Deze omzendbrief waarop de gemachtigde zich beroept is evenwel strijdig met voornoemde wetsbepaling en dient dus buiten toepassing te worden gelaten op basis van artikel 159 van de Grondwet.

40. Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat "artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet het principe inhoudt dat de procedures die bij de Raad worden gevoerd tegen de in die bepaling vermelde beslissingen schorsend zijn, hetgeen in concreto inhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) gedurende die tijd niet gedwongen kan worden uitgevoerd, alsook dat er in hoofde van verzoeker geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven gedurende de behandeling van het beroep, en dit totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld door de Raad. Die bepaling houdt evenwel geenszins in dat niet zou mogen overgegaan tot afvoering door het gemeentebestuur en tot het ontnemen van de Ekaart."

41. Hiermee geeft verwerende partij zelf te kennen dat de ratio legis van artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 is – om de woorden van Verwerende partij te hernemen – " dat de procedures die bij de Raad worden gevoerd tegen de in die bepaling vermelde beslissingen schorsend zijn".¹⁹

In artikel 39/79 wordt in de bepaling onder 7° verwezen naar "7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis"²⁰.

In tegenstelling tot wat Verwerende partij stelt, dient dus niet alleen het bevel om het grondgebied te verlaten te worden geschorst, maar ook "de beslissing waarbij een einde [wordt] gemaakt [...] aan het verblijf van een burger van de Unie".

Zoals in de omzendbrief van 30 juli 2001 terecht werd gesteld, "kan, in afwachting van een uitspraak [...] niet worden gesteld dat er reeds effectief een einde is gemaakt aan het verblijf of de vestiging van de vreemdeling."²¹

42. Door opdracht te geven aan de burgemeester om Verzoeker "onmiddellijk kan ontvangst van deze beslissing" te schrappen, zonder zelfs de betekening van de beslissing aan Verzoeker of een beroep af te wachten ("U hoeft de betekening van de beslissing of het beroep niet af te wachten"), wordt klaarblijkelijk uitvoering gegeven aan een beslissing waarvan het definitief karakter nog niet vaststaat. Bovendien was Verzoeker zelfs nog niet op de hoogte van de beslissing en had hij nog niet de kans gehad om beroep aan te tekenen, laat staan om stappen te ondernemen teneinde de gevolgen ervan te laten schorsen op het moment dat er reeds uitvoering aan werd gegeven, wat alle andere eventuele schorsingsmogelijkheden nutteloos maakt.

In het verlengde hiervan is de formulering op de bijlage 35 waarop een Unieburger dan recht heeft, ter uitvoering van artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 na het indienen van een beroep bij Uw Raad een ware contradictio in terminis. Deze vermeldt immers "de betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot het verblijf maar mag op het grondgebied verblijven in afwachting van het beroep bij de RvV".²² Dit bevestigt nogmaals de nonsensicale interpretatie die thans wordt gegeven aan het schorsend effect van het indienen van een beroep bij Uw Raad, en

19 Eigen onderlijning.

20 Eigen onderlijning.

21 Omzendbrief van 20 juli 2001 betreffende de juridische draagwijdte van bijlage 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. - Afvoering van de registers. – Inschrijving, BS 14 augustus 2001.

22 *Eigen onderlijning.*

*hoe Verwerende partij tracht om artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 te ontdoen van elke inhoud.*²³

Een dergelijke handelwijze is in strijd met artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980 en, algemener, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De omzendbrief van 30 augustus 2013 waarop Verwerende partij zich beroept, dient buiten toepassing te worden gelaten op basis van artikel 159 van de Grondwet om de hierboven uiteengezette redenen.

De beslissing van Verwerende partij om over te gaan tot de afvoering van Verzoeker, onmiddellijk over te gaan tot schrapping van Verzoeker uit het Vreemdelingenregister en zijn E-kaart te ontnemen, is strijdig met artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980.

43. *Het middel is gegrond.*

23 *Zie tevens X., "Omszendbrief vraagt schrapping van mensen met bijlage 35 uit vreemdelingenregister of bevolkingsregister", Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR 2013, afl. 8, raadpleegbaar op <http://www.kruispuntmi.be/nieuwsbrief-vreemdelingenrecht-en-ipr-17-09-2013-nr8-2013.3>"*

2.3.2. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet houdt in dat tijdens het onderzoek van het huidig beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd. Daargelaten of deze bepaling kan leiden tot de vernietiging van de aangevochten beslissing zelf, blijkt uit de debatten dat verzoeker niet gedwongen werd verwijderd van het grondgebied, zodat er dan ook geen schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet kan worden vastgesteld. Het middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en artikel 42bis van de vreemdelingenwet. Hij licht toe wat volgt:

"60. Genomen uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: formele motiveringswet) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en het redelijkheidsbeginsel, in samenhang met artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980;

Doordat in de bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd zonder dat deze beslissing naar behoren werd voorbereid en afdoende wordt gemotiveerd;

Terwijl de staatssecretaris of zijn gemachtigde zijn beslissing aan een zorgvuldig onderzoek moet onderwerpen, en op een zorgvuldige wijze tot een beslissing moet komen en verplicht is zijn beslissing afdoende te motiveren en zodoende te verantwoorden, en terwijl bovendien deze verplichting in hoofde van de staatssecretaris of zijn gemachtigde wordt verzwaard door bepalingen uit het interne recht, in het bijzonder artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15 december 1980, en het direct werkende internationaal recht.

61. *Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dient een administratieve overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging.*²⁷

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet zijn gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.*²⁸

De formele motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de Formele motiveringswet en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 houdt in dat een administratieve beslissing slechts afdoende is gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn. Aan deze verplichting is slechts voldaan indien de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd²⁹ zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kennis kan nemen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen. Uw raad dient verder na te gaan of de beslissing in overeenstemming is met het redelijkheidsbeginsel. Daarbij is volgens de rechtspraak van uw Raad sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer "men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen", en "men voor een beslissing [staat] waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is".³⁰

27 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 62-65.

28 I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, "De Wet Motivering Bestuurshandelingen: een korte maar revolutionaire wet" in I. OPDEBEECK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 2013, p. 5 en verwijzingen aldaar in voetnoot 15.

29 I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht" in I. OPDEBEECK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 2013, p. 151 e.v.

30 RvV nr. 128 081 van 1 oktober 2014, randnr. 2.2

62. Artikel 42bis, § 1, eerste lid, van de Wet van 15 december 1980 verduidelijkt in dit verband dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde slechts mag beslissen een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een Unieburger "indien [de burger van de Unie] een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk", Voor de toepassing hiervan dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, krachtens 42bis, § 1, tweede lid, van de Wet van 15 december 1980, rekening moet houden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in België, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bovendien moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde, krachtens 42bis, § 1, derde lid, bovendien rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

63. De gemachtigde van de staatssecretaris steunde de weigeringsbeslissing op de overwegingen die werden hernomen in randnummer 14 (zie supra).

64. Na het toekennen van de E-kaart, heeft Verwerende partij op geen enkel moment Verzoeker uitgenodigd om na te gaan of zijn situatie dermate was gewijzigd dat een einde van het zijn verblijfsrecht verantwoord was. Verwerende partij heeft zich beperkt tot een enkele routine opzoeking in de RSZ-databank. Een dergelijke voorbereiding kan bezwaarlijk, in het bijzonder in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt de toepassing van de eventuele voorwaarden en beperkingen van het verblijfsrecht moet gebeuren "met inachtneming van de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel"³¹, als zorgvuldig worden aangemerkt. Doordat de beslissing klaarblijkelijk niet werd voorbereid en de situatie van Verzoeker niet werd onderzocht –wat blijkt uit het feit dat de administratieve overheid zelfs niet de moeite te hebben genomen om Verzoeker uit te nodigen om informatie te bezorgen opdat zij een verantwoorde beslissing kon nemen– heeft de administratieve overheid verder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Hieruit blijkt dat Verwerende partij de beslissing onvoldoende heeft voorbereid en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verwerende partij heeft zelfs niet de nodige stappen ondernomen om over de feitelijke gegevens te kunnen beschikken die zij in rekening diende te nemen voor het maken de afwegingen die door artikel 42bis, § 1, tweede en derde lid worden voorgeschreven.

65. Wat betreft de overeenstemming van de beslissing met de materiële en formele motiveringsplicht, stelt Verzoeker vast dat de overwegingen van de beslissing op geen enkele wijze blijken geven van het feit dat is rekening gehouden met de elementen die worden voorgeschreven door artikel 42bis, § 1 van de Wet van 15 december 1980, in het bijzonder wat

31 HvJ C-456/02 van 7 september 2004, randnr. 45.

betreft de onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel, een voorwaarde die nochtans expliciet is gesteld door het Hof van Justitie, en de proportionaliteitstoets. In de beslissing wordt niet verwezen naar het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden van Verzoeker, noch naar de duur van zijn verblijf in België, noch naar zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bovendien verwijst de beslissing op geen enkele wijze naar de verplichting volgens dewelke de staatssecretaris of zijn gemachtigde, rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst, zoals is voorgeschreven door 42bis, § 1, derde lid, Wet 15 december 1980.

De motivering van de beslissing beperkt zich tot het opsommen van de toepasselijke regelgeving en een korte, onjuiste, weergave van het feitenrelaas. Verzoeker is immers wel degelijk ingegaan op de vraag om informatie te bezorgen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij heeft zijn documenten, die opnieuw als stukken 3 en 4 worden neergelegd bij deze conclusie, neergelegd bij de gemeente van Etterbeek, en heeft na vaststelling dat deze niet werden bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, deze documenten per fax laten bezorgen aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk 8).

De eigenlijke motivering van de beslissing is trouwens niet langer dan het postulaat in de laatste paragraaf, namelijk het enkele feit dat Verzoeker niet meer zou voldoen aan de voorwaarden bedoeld in artikel 40, § 4 van de Wet van 15 december 1980, zonder dat dit wordt gestoffeerd met enige concrete omstandigheden die betrekking hebben op de situatie van Verzoeker. Deze motivering, zonder nader onderzoek van de situatie van Verzoeker, zonder uitnodiging zijn situatie toe te lichten en naar de laatste stand van zaken, zonder enig onderzoek van de vraag of Verzoeker een onredelijke belasting

van het sociale bijstandstelsel vormt, en zonder rekening te houden met de elementen die worden voorgeschreven door artikel 42bis, § 1, derde lid, schendt de materiële en de formele motiveringsplicht.

66. Verder heeft met het nemen van deze beslissing die zeer zware gevolgen heeft voor Verzoeker een kennelijk onredelijke beslissing genomen, die zware gevolgen heeft voor Verzoeker. Bij het lezen van de beslissing en de motivering ervan, blijft men met de vraag welke redenen geleid hebben de beslissing. De motivering is klaarblijkelijk onvoldoende en de beslissing is onredelijk.

In plaats van Verzoeker uit te nodigen zijn situatie toe te lichten, om minstens na te gaan of de beslissing die Verwerende partij zinnens was te nemen evenredig was met de situatie van verzoeker, is Verwerende partij zonder nadere toelichting, zonder enige verwittiging, het verblijfsrecht van Verzoeker dat hij rechtstreeks put uit het recht van de Europese Unie als Unieburger en op basis van de artikelen 20, 21 en 45 van het Verdrag betreffende de Europese Unie alsook de Richtlijn 38/2004, onmiddellijk overgegaan tot het nemen van een beslissing en heeft, in flagrante tegenspraak met artikel 39/79 van de Wet van 15 december 1980, de opdracht gegeven om deze onmiddellijk te beginnen uit te voeren op het ogenblik van de betekening van de beslissing.

67. Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, samengevat, dat er geen schending zou worden aangetoond van de formele motiveringsplicht. Daarbij verwijst verwerende partij naar de interpretatie van artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 en stelt dat Verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de vereiste "indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk". Verder verwijst Verwerende partij naar de uitnodiging van 26 mei 2014 aan Verzoeker om zijn situatie toe te lichten.

Verwerende partij stelt nog dat niet zou worden aangetoond met welke feiten en elementen zij geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van de beslissing of dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

68. Verzoeker stelt vast dat Verwerende partij wat betreft de voorbereiding van de beslissing en de eventuele uitnodiging van Verzoeker om zijn situatie toe te lichten, enkel verwijst naar de uitnodiging van 26 mei 2014. In dit verband verwijst Verzoeker naar wat reeds werd uiteengezet in het derde middel (zie supra, randnummers) waaruit bleek dat deze uitnodiging onvoldoende was, aangezien deze dateert van vóór het eerste ogenblik waarop Verwerende partij had kunnen overwegen om het verblijfsrecht van Verzoeker te beëindigen (zie supra, randnummers 44 tot 59). Bijgevolg kan deze uitnodiging in het kader van de bestreden beslissing niet als nuttig worden geacht. Verzoeker stelt vast dat niet wordt weerlegd dat de beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Uit de rest van het administratieve dossier van Verzoeker blijkt trouwens dat het dossier reeds in het verleden onzorgvuldig werd behandeld. Zo blijkt uit het dossier dat de termijn voor het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van Verzoeker op het recht op verblijf als werknemer, reeds verstreek op 19 juli 2014, terwijl Verzoeker pas op 29 augustus zijn E-kaart heeft ontvangen (zie stuk 10). Bovendien blijkt dat het dossier van Verzoeker reeds in orde was op 19 mei 2014, maar dat Verwerende partij de gemeente expliciet heeft opgedragen om aan Verzoeker nog niet de documenten te overhandigen waarop hij recht had.

69. Wat betreft de onjuiste interpretatie die Verwerende partij naar voren schuift over artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980, dat zij niet diende te onderzoeken of Verzoeker een onredelijke belasting van het Rijk vormde, verwijst Verzoeker naar wat reeds werd uiteengezet in het eerste middel en hoger in dit middel (zie supra, randnummers 20 tot 33 en randnummers 62 tot 65).

Het is ten onrechte dat Verwerende partij stelt dat zij dit onderzoek niet diende te voeren. Zowel de materiële als de formele motivering van de beslissing zijn op dit punt bijgevolg onbestaande, waardoor beide verplichtingen geschonden zijn.

70. Verzoeker stelt vast dat Verwerende partij niet ingaat op het feit dat, zelfs indien Verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de vereiste dat zijn verblijfsrecht slechts kan worden beëindigd "indien hij een onredelijke last vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk", quod certe non (zie supra), zij in elk geval bij het nemen van de beslissing rekening diende te houden met "de duur van het verblijf van de betrokken en is het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst". Deze elementen, die expliciet staan aangegeven in artikel 42bis, § 1, derde lid, van de Wet van 15 december 1980, betreffen een expliciete precisering van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht die rustte op Verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Van de voornoemde afwegingen zijn noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enig spoor van terug te vinden.

Verwerende partij weerlegt niet dat de bestreden beslissing op deze punten onvoldoende is gemotiveerd.

71. Verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door de beslissing onvoldoende voor te bereiden en Verzoekende partij niet uit te nodigen om zijn situatie toe te lichten. Daardoor heeft Verwerende partij aansluitend zowel de materiële als de formele motiveringsplicht geschonden, door bij haar beslissing geen rekening te houden met de door de artikel 42bis, § 1, tweede en derde lid. Over deze elementen is immers niets terug te vinden, noch in het administratief dossier, noch in de beslissing.

Door een beslissing te nemen met zulke zware gevolgen voor Verzoeker te nemen, zonder deze elementen in rekening te nemen die wettelijk vereist zijn, heeft Verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing genomen.

72. Het middel is gegrond.”

2.4.2. De Raad merkt op dat verzoeker in het vierde middel in essentie dezelfde grieven herneemt die hij reeds uiteenzette naar aanleiding van het derde en het eerste middel. Zoals bij de bespreking van die middelen reeds werd vastgesteld, werd verzoeker wel degelijk naar behoren opgeroepen om alle elementen met betrekking tot het behoud van zijn verblijfsstatus als werknemer of op een andere verblijfsgrond als Unieburger voor te leggen. Verzoeker beweert dat hij elementen heeft aangebracht bij de gemeente Etterbeek, die deze niet zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij, doch maakt dit, zoals vastgesteld bij het onderzoek van het derde middel, niet aannemelijk. Waar verzoeker nog aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken het gemeentebestuur op 19 mei 2014 nog zou opgedragen hebben te wachten met de afgifte van de E-kaart, doet dit geen afbreuk aan de hogerstaande vaststelling dat verzoeker ten laatste op 13 augustus 2014 op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfsrecht bij beslissing van 26 mei 2014 was erkend en dat hij binnen de maand inlichtingen moest overmaken. Gelet op het declaratoire karakter van de afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, doet het feit dat het gemeentebestuur pas op 29 augustus 2014 deze verblijfskaart overhandigde, daaraan geen afbreuk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Er kan enkel worden vastgesteld dat het verzoeker is die geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen hem ter kennis gebracht op 13 augustus 2014. Gelet op de gegevens waarover de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing over beschikte, is de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk. Zij vermeldt de elementen in feite en in rechte waarop ze gesteund is, welke door verzoeker niet worden weerlegd. Verzoeker toont niet aan dat artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet geschonden werd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT